

ΕΘΝΟΣ ΓΝΩΜΗ

Με τέτοια κυοφορία μόνο «εκλογικό τέρας» θα γεννηθεί

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ αυτό αφιερώνεται στον Πρόεδρο της Κυβέρνησης και σε όσους από τους επιτελείς του ενοχλούνται από την... «ασυνέπεια» του Τύπου και κατακερματίζουν καθημερινά την... «αναξιοπιστία» του...

ΚΑΙ ΑΣ τρέχει στις φλέβες τους, μαζί με το αίμα, η ασυνέπεια και η αναξιοπιστία.

ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ και αναξιοπιστία έναντι όλων και μέχρις εσχάτων. Ασυνέπεια και αναξιοπιστία και τότε που ο καλοπροαίρετος λαός πίστευε τα περισσότερα, ασυνέπεια και αναξιοπιστία και τώρα που ο λαός δεν πιστεύει τίποτε...

ΑΝΑΦΕΡΟΜΑΣΤΕ στο εκλογικό νομοσχέδιο.

ΚΑΙ ΜΗ νομίσετε ότι η στήλη κατηγορεί για ασυνέπεια και αναξιοπιστία τους κορυφαίους της Κυβέρνησης, επειδή επί οφθαλμίων αναξιοπιστία και τότε που ο αναλογική και έπαθαν αμνησία μόλις έγιναν εξουσία (με την ενισχυμένη).

ΟΧΙ. Κάθε άλλο.

ΑΛΛΩΣΤΕ, η στήλη δεν χρειάζεται να πάει τόσο πίσω (όπως ο κ. Παπανδρέου, που καταφεύγει στην... ΕΡΕ, στο Συναγερμό και στην 4η Αυγούστου) για να αντλήσει επιχειρήματα.

Η ΣΤΗΛΗ αντλεί την επιχειρηματολογία της από γεγονότα νωπά. Και, εν προκειμένω, από το εκλογικό νομοσχέδιο, που όλο έρχεται και ποτέ δεν φτάνει!

•••

Ο κ. Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ — όπως είναι γνωστό σε όλους — τόσο κατά τη διαβόητη εκείνη τηλεοπτική συνέντευξη του περασμένου Νοεμβρίου, όσο και κατά τη Σύνοδο της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ στις 29 Δεκεμβρίου, διαβεβαίωσε τον ελληνικό λαό, κατά τον κατηγορηματικότερο τρόπο:

ΠΡΩΤΟ, ότι μέχρι τα τέλη Ιανουαρίου η Κυβέρνηση θα δώσει στα κόμματα το σχέδιο του νέου εκλογικού νόμου προς συζήτηση. Και,

ΔΕΥΤΕΡΟ, ότι η Κυβέρνηση αρχές Φεβρουαρίου θα καταθέσει το εκλογικό νομοσχέδιο στη Βουλή προς συζήτηση και ψήφιση.

ΤΟ ΞΑΝΑΣΗΜΕΙΩΝΟΥΜΕ: Τις δύο αυτές διαβεβαιώσεις τις έδωσε στο λαό προσωπικά ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης — και όχι κάποιος από το «περιβάλλον» του, ή κάποιος υπουργός του ή, έστω, κάποιος κορυφαίο κομματικό όργανο.

ΠΕΡΑΣΑΝ όμως οι εορτές, πέρασε ο Ιανουάριος, μπήκε ο Φεβρουάριος — έχει 6 σήμερα — και ακόμη το εκλογικό νομοσχέδιο, όχι μόνο δεν δόθηκε στα κόμματα, όχι μόνο δεν έχει κατατεθεί στη Βουλή, αλλά, γύρω από το θέμα αυτό, βλέπουν το φως περιεργά δημοσιεύματα, τα οποία και δεν διαψεύδονται καν.

•••

ΣΥΜΦΩΝΑ με τα δημοσιεύματα αυτά:

● **Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ** δεν αποκλείεται να φέρει το εκλογικό νομοσχέδιο στη Βουλή τέλη Μαρτίου ή και αρχές Απριλίου, ώστε να είναι «προσαρμοσμένο» στις πολιτικές εξελίξεις, οι οποίες σήμερα μεν δεν είναι αποσαφηνισμένες, μέχρι τότε, όμως, θα έχουν αποσαφηνιστεί.

● **Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ** φέρεται αποφασισμένη — αφού δεν μπορεί να αιφνιδιάσει την αντιπολίτευση, επισπευδοντας τις εκλογές — να αιφνιδιάσει τα κόμματα της αντιπολίτευσης — αποκρύβοντάς τους μέχρι την τελευταία στιγμή τους όρους της εκλογικής αναμέτρησης...

•••

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ, φυσικά, τις πραγματικές προθέσεις του κ. Α. Παπανδρέου και των επιτελών του.

ΑΝ ΠΑΡΟΥΜΕ, όμως, σαν γνώμονα τη «συνέπεια» και την «αξιοπιστία», που επέδειξε σχετικά με το χρονοδιάγραμμα του εκλογικού νομοσχεδίου, μπορούμε εύκολα να εικάσουμε ποια θα είναι η «φιλοσοφία» και η «πρακτική» του εκλογικού νόμου που σχεδιάζει.

Η ΘΑ πρόκειται για ένα χονδροειδές κατασκευάσμα, κομμένο στα προσωπικά εκλογικά μέτρα και στις προσωπικές εκλογικές ανάγκες του κ. Α. Παπανδρέου.

Η ΘΑ πρόκειται για κάποιο αντιδημοκρατικό τερατούργημα, με μοναδική αποστολή να βιάσει το φρόνημα του ελληνικού λαού.

•••

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Κανένα απολύτως κόμμα και καμιά ανέντακτη προσωπικότητα δεν δικαιούται, πια, να βαυκαλιζέται ότι ο νέος εκλογικός νόμος — του οποίου ακόμη και η κυοφορία αποτελεί μοχλό πίεσης του πολιτικού κόσμου — θα είναι «δικαιότερος» και «πλησιέστερος στην απλή αναλογική».

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ, θα είναι... παπανδρεϊκότερος!

ΚΑΤΑ που πρέπει, άλλωστε, αφού αυτός — και μόνο αυτός — είναι και Νόμος και Βουλή και Δικαιοσύνη και Δημοκρατία και Αλλαγή και Σοσιαλισμός και Ελλάδα...

ΑΡΑ, όσοι αναμένουν εκλογικό νόμο, έστω και στοιχειωδώς έντιμο, ζημιώνουν τον Τύπο εξίσου με τον κ. Α. Παπανδρέου — ή διότι αγνοούν την πραγματικότητα ή διότι είναι εγκληματικά ρομαντικοί.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

εισήγηση με τίτλο «Ανάπτυξη και εκσυγχρονισμός της ελληνικής κοινωνίας — Η σοσιαλιστική εκσυγχρονιστική λύση» έκανε ο τέως υπουργός κ. Κώστας Σημίτης σε σεμινάριο στην Πάντειο. Επειδή η εισήγηση είναι εκτεταμένη (8.000 λέξεις), το «Εθνος» δημοσιεύει σήμερα περίληψή της, την οποία ζήτησε και έλαβε από τον ίδιο τον καθηγητή και βουλευτή κ. Σημίτη.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ και εκσυγχρονισμός είναι όροι που συγκαλύπτονται από προπαγανδιστικά νεφελώματα. Η ανάγκη να προσδιορίσουμε τις κατευθύνσεις εξέλιξης της ελληνικής κοινωνίας είναι περισσότερο παρά ποτέ επιτακτική.

Ο λόγος πόρων στην επένδυση ως προς τους πόρους στην κατανάλωση είναι καθοριστικής σημασίας για την αύξηση της παραγωγικότητας και την ανάπτυξη των παραγωγικών ικανοτήτων της οικονομίας.

Η ανάπτυξη δεν προκύπτει οπωσδήποτε από τη μεγέθυνση της δαπάνης και τον πολλαπλασιασμό των έργων. Τα έργα πρέπει να συνοδεύονται από αναλύσεις κόστους - οφέλους, να έχουν συνοχή και να εντάσσονται σε μια ιεράρχηση σύμφωνα με τις σκοπιμότητες της γενικότερης οικονομικής πολιτικής, πράγμα που δεν συμβαίνει πάντα σήμερα.

Ο προγραμματισμός στη χώρα μας έχει υπερεκτιμηθεί και με τον τρόπο που πραγματοποιείται ελάχιστα συμβάλλει στην αναπτυξιακή προσπάθεια.

Η ανάπτυξη δεν είναι μόνο οικονομική μεγέθυνση. Είναι και μεταβολές στους θεσμούς της οικονομικής οργάνωσης, στο πολιτικό σύστημα, στο πολιτισμικό - κοινωνικό περιβάλλον. Αυτή είναι η ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στην ανάπτυξη που προβλέπει η συντηρητική παράταξη και εκείνης που πρέπει να επιδιώκει ο προοδευτικός χώρος. Προς την κατεύθυνση την πολιτική, την πολιτισμική, του περιβάλλοντος ζωής υπάρχουν σήμερα, παρόλο τους περιορισμένους πόρους, μεγάλες δυνατότητες δραστηριοποίησης, άρα και προώθησης της ανάπτυξης.

Κρίση

Μέσο για την ανάπτυξη είναι ο εκσυγχρονισμός. Με εκσυγχρονισμό εννοούμε τη διεύρυνση των δυνατοτήτων της ελληνικής κοινωνίας να αντιμετωπίζει τα προβλήματα της εξέλιξής της και να καθοδηγεί τις λύσεις τους. Προϋποθέτει ότι οι υπάρχουσες μορφές οργάνωσης είναι και παραμένουν ανοιχτές, επιτρέπουν μεταβολές, προσαρμογές και την επέκταση των ρυθμιστικών τους δυνατοτήτων. Αυτό δεν συμβαίνει στη χώρα μας.

Στην Ελλάδα υπάρχει κρίση εκσυγχρονισμού. Την προκαλούν, μεταξύ άλλων, η όλο και στενότερη διασύνδεση με τη διεθνή οικονομία, η στασιμότητα στην έναρξη μεγάλων τμημάτων του αγροτικού πληθυσμού και των αυτοαπασχολούμενων σε πιο εξελιγμένους τρόπους οικονομικής δραστηριότητας και ο αποσπασματικός τρόπος που δημιουργήθηκε το κράτος πρόνοιας.

Η κρίση του εκσυγχρονισμού εκδηλώνεται με σειρά από παθολογικά φαινόμενα, όπως:

Η τάση για επέκταση της κρατικής παρέμβασης και για μεταφορά προβλημάτων από το οικονομικό στο διοικητικό - πολιτικό σύστημα.

Η αδυναμία του υφιστάμενου συστήματος κοινωνικών παροχών να προσαρμοστεί στις εξελίξεις. Οι διαρθρωτικές αδυναμίες της οικονομίας, η παρεμπόδιση της λειτουργίας της αγοράς και οι μακροοικονομικές ανισορροπίες. Ένα συνδικαλιστικό κίνημα, που χαρακτηρίζεται από κομματικοποίηση και οικονομιστική τακτική.

Ο πελατειακός χαρακτήρας, η αδιαφορία και ο συγκεντρωτισμός της διοίκησης. Το άναρχο πλέγμα

Ένας από τους στόχους της σοσιαλιστικής εκσυγχρονιστικής λύσης, είναι η εφαρμογή μιας νέας πολιτικής για την εργασία. Κύρια επιδίωξη η εξασφάλιση της απασχόλησης και η συμμετοχή των εργαζομένων στις αποφάσεις της επιχείρησης και την αύξηση της παραγωγικότητας.

Η ανάπτυξη μέσα από το σύστημα

του ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ
καθηγητή και βουλευτή

νομικο-διοικητικών κανόνων. Η αδυναμία των πολιτικών να αποστασιοποιηθούν από τις επιχειρηματικές δραστηριότητες και να αυτοδυσμεθυθούν ως προς τα μέσα που μετέρχονται για να χρηματοδοτήσουν τη δραστηριότητά τους. Ο έντονος ρόλος των κομμάτων σε όλους τους κοινωνικούς χώρους. Ο περιορισμός της πολιτικής αντιπαράθεσης στην αναμέτρηση συνθημάτων.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι η αγκύλωση της ιδεολογίας. Η κυριαρχία της ιδεολογίας στον προοδευτικό χώρο αντανακλά προβλήματα του παρελθόντος. Αγνοεί την αλληλεξάρτηση των οικονομικών και δεν έχει απαντήσει πρακτικά ποια είναι η σοσιαλιστική προσέγγιση σε μια μικρή χώρα με ανοιχτή οικονομία. Κυριαρχεί ο λαϊκισμός.

Ο λαϊκισμός δεν εκπαιδεύει, διαχωρίζει την κοινωνία σε εχθρούς και φίλους και συσπειρώνει συγκαλύπτοντας πραγματικές αντιθέσεις και προβλήματα. Η αγκύλωση της ιδεολογίας παρεμποδίζει το διάλογο και τη δημιουργία κοινωνικής συναίνεσης, προϋποθέσεις του εκσυγχρονισμού.

Η νεοσυντηρητική αντίληψη δεν μπορεί να δώσει απάντηση στα προβλήματα του εκσυγχρονισμού. Καταργεί απαραίτητους ελέγχους και προωθεί το συντηρητικό κράτος. Ούτε μπορεί να δώσει απάντηση η μεταϊδεολογία, η προβολή της τεχνοκρατικής λογικής.

Η ανάπτυξη και ο εκσυγχρονισμός χρειάζονται ιδεολογία. Η ατομική και συλλογική δραστηριότητα πρέπει να υπηρετούν ένα όραμα για να έχουν σκοπιμότητα, μακροπρόθεσμη προοπτική και ιστορική διάσταση. Το ηθικό μήνυμα του σοσιαλισμού, παρόλη την υπέρβαση της σοσιαλιστικής θεωρίας από τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο, παραμένει ανέπαφο.

Βασική αρχή σοσιαλιστικής δράσης πρέπει να είναι ο κριτικός

ορθολογισμός, δηλαδή η συνεχής ανάλυση των στοιχείων που επηρεάζουν την κοινωνική - οικονομική - πολιτική εξέλιξη, η κριτική θεωρησή τους και η εφαρμογή της γνώσης που προκύπτει μ' αυτόν τον τρόπο. Η σοσιαλιστική λύση προϋποθέτει την άρνηση προτύπων και σχηματοποιημένων λύσεων.

Βασίζεται στη συνεχή αναζήτηση, στο πείραμα και στην αυτοκριτική. Η αντιμετώπιση των προβλημάτων της κοινωνικής εξέλιξης στη χώρα μας είναι δυνατή με την εφαρμογή μιας σοσιαλιστικής εκσυγχρονιστικής λύσης.

Η σοσιαλιστική εκσυγχρονιστική λύση χαρακτηρίζεται από τρεις κυρίως επιδιώξεις:

α) Τη συνεχή διεύρυνση των δυνατοτήτων για ελεύθερη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ατόμου και για μορφές ζωής με λιγότερη αλλοτρίωση, εκμετάλλευση ή καταπίεση.

β) Την κατοχύρωση και επέκταση ρυθμίσεων, οι οποίες προωθούν την κοινωνική δικαιοσύνη, ελέγχουν την πολιτική και οικονομική εξουσία και αποτελούν τον πυρήνα του κοινωνικού κράτους και του κράτους δικαίου.

γ) Τον οικονομικό εκσυγχρονισμό στα πλαίσια των εγγενών περιορισμών του συστήματος.

Στόχοι

Η σοσιαλιστική εκσυγχρονιστική λύση έχει ως ειδικότερους στόχους:

1) Την ισχυροποίηση της κοινωνίας με την ενίσχυση των κοινωνικών κινήσεων και των αυτόνομων υπηρεσιών ελέγχου για να δημιουργηθούν αντίρροπες δυνάμεις στην οικονομική και πολιτική εξουσία.

2) Την ενίσχυση της αυτονομίας του ατόμου με τη θεσμοθέτηση ελευθεριών του πολίτη (π.χ. συλλο-

γικές αγωγές), τη διεύρυνση, αλλά και τον περιορισμό προστατευτικών διατάξεων και την προώθηση της ιδιότητας των δύο φύλων.

3) Την ελευθερία πληροφόρησης και επικοινωνίας που προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, τον περιορισμό του χαρακτηρισμού «απόρρητο» και την κατάργηση των μονοπωλίων και ολιγοπωλίων πληροφόρησης.

4) Την ποιοτική αναβάθμιση της παιδείας και της πολιτιστικής δραστηριότητας για να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα της κοινωνίας της πληροφορικής και ο καταγίσιμος με πολιτιστικά προϊόντα άλλων χωρών.

Ελπίδα

5) Τον προσδιορισμό μιας νέας ισορροπίας ανάμεσα στις ανάγκες της οικονομικής ανάπτυξης και της προστασίας του περιβάλλοντος με αύξηση δαπανών και ιεράρχηση προτεραιοτήτων.

6) Τον έλεγχο των οικονομικών εξελίξεων με διοχέτευση πόρων στις επενδύσεις, αποτελεσματικότερη σορολογική και νομισματική πολιτική, αντιμονοπωλιακά μέτρα και αξιοποίηση των διεθνών διασυνδέσεων της πολιτείας.

7) Μία νέα πολιτική για την εργασία με κύρια επιδίωξη την εξασφάλιση της απασχόλησης και τη συμμετοχή των εργαζομένων στις αποφάσεις της επιχείρησης και την αύξηση της παραγωγικότητας.

8) Την αποτελεσματικότερη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης με αξιοκρατικές επιλογές του προσωπικού και την καταπολέμηση της αδράνειας και συντηρητικής νοοτροπίας των υπαλλήλων.

9) Μία εξωτερική πολιτική, η οποία εκτός από τους γνωστούς στόχους επιδιώκει τον περιορισμό της οικονομικής εξάρτησής μας.

10) Μία πολιτική αλληλεγγύης απέναντι στα στρώματα και τις ομάδες, που περιθωριοποιούνται από τις οικονομικές εξελίξεις.

Η εφαρμογή της σοσιαλιστικής εκσυγχρονιστικής πολιτικής θα επιτρέψει να αντικατασταθούν οι θεωρίες με ένα σοσιαλισμό πράξης, ο καταναγκασμός των δογματικών λύσεων με ένα σοσιαλισμό ελευθερίας και οι συνεχώς διαψευδόμενες προνομές με ένα σοσιαλισμό ελπίδας.